

Anne Kotokorpi

Kuka olet, paras ystäväni

Kuka olet, paras ystäväni

Anne Kotokorpi

Kuka olet, paras ystäväni

© 2017 Anne Kotokorpi

Kustantaja: Kypa, Porvoo, Suomi

Valmistaja: Books on Demand GmbH, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-5760-19-4

Talo näytti luonnossa paljon suuremmalta kuin kiinteistönvälittäjän esitteessä. Portaita peitti vastasatanut uusi lumi. Pakkasukko oli yön aikana käynyt maalaamassa kuistin ikkunoihin koristeellisia jääkukkia. Kainis punamultainen mummonmökki odotti uutta asukasta asettumaan taloksi.

Sirpa seisoi talon portailla sananmukaisesti tumput suorina. Hän näytti pikkutyöltä karvatakissaan ja villapipossaan. Alkupalven pakkasen nipisteli nenää. Vaaleat kiharat olivat ehjineet huurtua hänen seisottuaan jo tovin ulkona. Taivaansiniset silmät tutkivat uteliaina ympäristöä.

Sirpa odotti muuttokuorman saapumista. Omassa autossaan hänellä oli vain pari matkalaukkaa sekä seuraavan aamun ruokatarpeet. Hän kaivoi taskustaan avaimen - suuren vanhanaikaisen esineen - ja sovitteli sitä avaimenreikään. Vaivalloisesti painava avain kääntyi lukossa, ja ovi aukeni. Sirpa kopisteli kenkiään ja astui sisään.

Sirpan ystävät olivat pitäneet häntä suorastaan hulluna, kun hän oli kertonut suunnitelmistaan. Hän antaisi kaupungissa hyvällä paikalla sijaitsevan kerrostalokaksionsa vuokralle ja muuttaisi itse maalle susirajan taakse mummonmökkiin. Lähin naapuri asui parin kilometrin päässä ja kauppaan oli kymmenen kilometriä.

Olihan Sirpalla auto käytössään - pikkuinen Fiat. Hänellä oli tarkoitus käydä vähintään kerran viikossa viemässä postiin työt, joita hän etätöinä mökissä tekisi. Kirjallisuuden kääntäminen ei vaatinut työhuonetta kaupungissa. Päinvastoin: luonnon rauha saattaisi inspiroida huimiin suorituksiin. Kylällä oli myös kirjasto. Tämän verran Sirpa oli ottanut uudesta kotipaikastaan selvää, vaikka ei ollut itse talossa koskaan käynytäkään.

Sirpa ei ehtinyt kuistia pitemmälle, kun muuttoauto jo ajoi pihaan. Kaksi riuskaa miestä astui ulos ja he alkoivat hetimiten kantaa tavaroita ja laatikoita taloon. Sirpa piti ovea auki, kun sisälle kannettiin joitain kodinkoneita ja pari lempituolia. Muutamissa laatikoissa oli vaatteet ja astiat. Tuoleja lukuunottamatta huonekaluja ei ollut, sillä talo oli kalustettu - niin Sirpalle oli kerrottu.

- Mihinkäs tämä laitetaan, kysyi vanhempi mies.

Hänellä oli televisio sylissään.

- Jätä tuohon lattialle. Ehdin järjestellä niitä sitten illemmalla.

Kiitos vain.

Pian tavarat olivat talossa ja miehet kääntyivät lähteäkseen. He silmäilivät ympärilleen. Tuvassa oli ummehtunut haju. Liesi näytti olevan ainakin kolmekymmentä vuotta vanha ja jääkaappi kenties vielä vanhempi. Sähköt toimivat, Sirpa oli laittanut valon tupaan, koska alkoi jo tulla hämärä.

- Pärjäätkö?

Miehet katsoivat toisiaan. Sirpan hento olemus herätti kai heidän suojeluvaihtonsa. Pieni nainen näytti eksyneen väärään ympäristöön.

- Tietenkin pärjään. Olen maalta kotoisin, Sirpa naurahti, ja yritti näyttää vakuuttavalta.

Jos miehet olisivat tienneet, että ”maalta” tarkoitti Vantaata, he olisivat ehkä kohottaneet kulmiaan sen sijaan, että nyökyttelivät hyväksyvästi. Nyt he kuitenkin tyytyivät hyvästelemään, toivottivat onnea uuteen kotiin ja peruuttivat pihasta. Pian auton valot hävisivät ja jäljelle jäi hämärä piha - pian pelkkä pimeys.

Oikeasti Sirpa tunsi olonsa epävarmaksi, yksinäiseksi ja lohduttoman surulliseksi. Syy, miksi hän oli jättänyt kaupunkikotinsa oli se, että hänet oli petetty ja jätetty. Yli kolme vuotta kestänyt suhde oli loppunut. Sirpalle asia oli tullut täytenä yllätyksenä. Poikaystävä oli kolme viikkoa sitten koruttomasti kertonut rakastuneensa toiseen ja haluavansa erota. Suhde toiseen naiseen oli jatkunut Sirpan tietämättä jo puoli vuotta. Sirpa oli ollut lapsellinen, hän tajusi sen nyt. Mika oli halunnut Sirpan vain koristeeksi kotiinsa, lemmikiksi, piiaksi, selänpesijäksi - kaikkea muuta paitsi aviovaimoksi ja elämänkumppaniksi. Kun eteen oli tullut varteenotettavampi vaihtoehto, Sirpa oli saanut lähteä. Hänet oli heitetty pois kuin vanha rukkanen.

Entiseen yhteiseen kotiin jääminen olisi ollut liian tuskallista. Hänen oli ollut pakko päästä pois, uuteen ympäristöön. Konkanaan erilaiseen. Viikon sisällä järjestelyt oli tehty. Talo oli löytynyt sadan kilometrin päästä kaupungista. Sopiva matka, ei liian lähellä, ei liian kaukana. Vuokralainenkin Sirpan omaan asuntoon oli löytynyt lähipiiristä. Tyttöystävä oli suo-

sitellut serkkuaan, joka oli kiitollisena muuttanut Sirpan kaupunkiasuntoon.

- Miten tyhmä olenkaan!

Sirpa purskahti itkuun. Hänellä oli ikävä Mikaa.

Hiukan tyyntyttyään hän nousi ja alkoi katsella ympärilleen.

- Jos aion jäädä, on parasta käydä taloksi.

Huone oli hämärä. Kelmeä paljas sähkölamppu killui tuvan katosta. Huone oli suuri. Ikkunan vieressä oli laverisänky ja toisella seinällä vanha sohva. Ikkunoissa ei ollut verhoja ja se häiritsi Sirpaa. Lattia oli roskainen, mutta ei oikeastaan pölyinen. Suuri takantapainen näytti siltä, kuin sitä ei olisi lämmitetty vuosikymmeniin. Onneksi talossa oli sähköpatteri. Sirpa meni laittamaan sitä suuremmalle.

- Tänään ei kannata enää siivoilla. Aloitan aamulla, kun on valoisaa.

Sirpa otti esiin ruokakassin. Sieltä hän kaivoi esiin nakkipaketin ja siideripullon. Loput eväät hän vei jääkaappiin. Se oli yllättävän siisti ja, kun Sirpa laittoi johdon seinään alkoi jääkaappi hyrrätä kuin kissa.

- Toimii, iloitsi Sirpa ja lappoi hyllyille ruokatavaransa.

Nakit ja siideri kädessään hän meni tuvan keskellä pönöttävään keinutuoliin istumaan. Nakkipaketti meni hetkessä ja sisuksiin valuva siideri sai olon tuntumaan huomattavasti paremmalta. Patterista huokuva lämpö rentoutti, ja elämä alkoi maistua taas elämisen arvoiselta.

Sirpan tuumiessa, laittaisiko television piirongin päälle vai sängyn viereen, ovelta kuuluva koputus keskeytti hänen miet-

teensä. Hän hätkähti ja katsoi ikkunoihin. Niistä heijastui vain hänen oma kuvajaisensa - ulkona oli jo pimeää.

Sirpa nousi ja käveli rohkeasti ovelle. Tuskin täällä maalla pahempia rosvoja oli kuin kaupungin keskustassakaan - enemmän siellä naisia ryöstetään ja pahoinpidellään, kuin jossain korvessa.

Kuisti oli pimeä, ja hän melkein kompastui rappuseen. Sirpa laittoi eteiseen valot ja avasi ulko-oven. Ovella ei ollut ketään. Hän laskeutui lumiset raput alas pihamaalle ja katseli ympärilleen. Taaempänä pihanperukoilla oli puuvaja, sauna ja puucee.

- Pitääkin säännöstellä siiderin juontia, ulkokuuussissa juokseminen pakkasella ei kuulosta houkuttelevalta.

Kauempana oli vielä joku vaja. Sirpa päätti tarkistaa aamulla, mitä kaikki kojut mahtoivat pitää sisällään. Nyt hän menisi sisälle, petaisi pedin ja kävisi nukkumaan.

Kun hän kääntyi, hän oli saada sydänkohtauksen. Oven edessä seisoi valtavankokoinen musta koira. Sen korvat sojottivat pystyssä ja kieli roikkui suusta. Kuono oli lättänä ja silmät syvällä päässä. Se läähätti ja näytti erittäin verenhimoiselta. Sirpa ei ollut koskaan nähnyt mitään vastaavaa. Koira olisi voinut olla ponin ja bokserin risteytys, kenties mukana oli ripaus mustaa pantteria.

- Hyvä koira..., Sirpa sai sanottua, vaikka oli kuolla kauhusta. Koira vain tuijotti eikä tehnyt elettäkään mennäkseen pois oven edestä. Sirpa päätti kerätä rohkeutensa ja muuttaa takitiikkaansa.

- Hus, hus pois, menetkös siitä! Sirpa sohi koiraan päin, mutta elikko vain katseli.

Sirpaa häiritsi sen pistävä katse. Koira ei saisi tuijottaa silmiin, ne kokevat sen uhkaavaksi, muisti Sirpa lukeneensa jostain. Omaa koiraakaan hänellä ei ollut koskaan ollutkaan. Hän pelkäsi koiria. Sitä paitsi ne sotkivat ja olivat vaivalloisia. Mistähän tämäkin oli karannut? Lähin naapuri oli parin kilometrin päässä. Aika kaukaa oli elikko juossut. Vaikka noilla kintuilla se ei ollut matka eikä mikään.

Sirpa mietti. Pääsisikö hän livahtamaan koiran ohi? Tönäisisi voimalla eläimen sivuun ja ryntäisi oviaukosta tupaan. Ovi äkkiä lukkoon ja peto jäisi pihalle. Vaikka suunnitelma ei ollut aukoton, se oli ainoa mikä Sirpalle tuli tähän hätään mieleen.

Sirpa lähestyi varovasti ovea. Koira seurasi liikkeitä rauhallisena. Kun Sirpa oli melkein kosketusetäisyydellä, koira nousi, kääntyi ja paineli ovesta sisälle.

- Eeeeeei..., Sirpa huusi epätoivoisena.

Joutuisiko hän yöpymään ulkosalla ensimmäisenä yönään uudessa kodissaan, koska musta hirviö oli valloittanut hänen mökkinsä.

Varovasti Sirpa hiippaili kuistille koiran perässä. Karvaturria ei näkynyt. Se oli kaiketi mennyt tupaan saakka. Tuvan hämärässä Sirpa etsi koiraakaan katseellaan valmiina juoksemaan karkuun avonaisesta ovesta. Käteensä hän hapuili tuvan nurkkaan jääneen varsiluudan. Sillä voisi huitaista ensi hätään, jos peto hyökkäisi päälle.

Koira seisoikin keinutuolin vieressä ja nuoli tyhjää nakkipakettia. Se nosti katseensa, kun Sirpa lähestyi ovelta varsiluuta kohotettuna.

Maaginen viihdetarina, sisältää ripauksen taikaa ja mystiikkaa.

Sirpa muuttaa maalle ja asettuu asumaan vanhaan vaatimattomaan mökkiin. Hän haluaa unohtaa mieltään painavan karvaan pettymyksen rakkaudessa.

Hänen ovelleen ilmestyy kuin tyhjästä suuri koira, joka tuntuu aistivan jopa Sirpan ajatukset. Sirpa kiintyy nopeasti älykkääseen ja erikoiseen eläimeen. Juttu muuttuu yhä mystisemmäksi, kun koiran salaperäinen isäntä ottaa yhteyttä.

Aiemmin ilmestyneet
Muutos
Näet sisimpääni

